

סגן יוסף ויינברג

22 באוגוסט 1948 - 16/15 באוקטובר 1973

יוסי נולד בתל-אביב, להוריו לובה וליאון. בעודו ילד עברה המשפחה לאילת, ושם סיים יוסי את לימודיו היסודיים. את ארבע השנים הבאות עשה בבית-הספר החקלאי במקוה-ישראל. כבר אז חשב להתגייס לשריון, ומדליון עם טנק היה תלוי על צווארו. ואמנם, עם גיוסו בשנת 1968 הלך לשריון, השתתף במלחמת ההתשה, בעיקר בגיזרה המרכזית של התעלה, ובמרוצת שירותו הגיע לקצונה. אחרי שיחרורו, באוגוסט 1971, חזר לאילת ועבד במיזנון של הוריו. אחר כך עבר לעבוד במיתקן ההתפלה של "מקורות", אבל הוסיף לעזור להוריו בשעות הפנאי: "זוכרים אנו ימים", כותבת ידידה אילתית, "שהיה חוזר עיף

ממשמרת לילה, ובבוקר פוגשים אותו במיזנון, עיניו אדומות, והוא מחייך ואומר: 'לעזאזל העבודה, רוצים מיץ?' בסוף 1972 התחיל לעבוד כמאבטח בטיסות "אל על", וניצל את שהותו בחוץ-לארץ להחלקות סקי, בילוים במיסעדות אכסוטיות, וקניות לרוב. תחילה חתם לחצי שנה, אחר כך לעוד ארבעה חודשים, ובין שתי החתימות לקח שבועיים חופש כדי לשאת לאשה את עליזה, אילתית שלמדה אז באוניברסיטת תל-אביב. החתונה נערכה ב-26 במרס 1973, במשרדי הרבנות בתל-אביב. הזוג הצעיר עבר לגור ברמת-גן, כשהבעל יוצא לטיסות חוץ והאשה עובדת כקצינת בטחון בטיסות פנים של "ארקיע". ביולי 73 הפסיק יוסי לעבוד ב"אל על" ועבר ל"ארקיע" אף הוא, גם כאן בתפקיד אבטחה. "היה נורא נחמד", מספרת עליזה, "טסנו המון יחד, ימים שלמים של טיסות, לסנטה, עד שפעם אחת החליטו שמבחינה בטחונית לא מרשים לזוג נשוי לטוס באותה טיסה, אבל זה היה כבר מאוחר מדי, הצלחנו תמיד לעשות לנו שבתות בשארם ביחד, אז יש לך שלוש שעות בים כשהתיירים מסתובבים, וזה נחמד". תוך כך חשב יוסי להמשיך בלימודיו, אולי בחקלאות, ועל כן החליט להשלים את בחינות הכגרות, וללטש את ידיעותיו באנגלית.

דירתם הרמת-גנית של יוסי ועליזה היתה פתוחה תמיד בפני חבריהם האילתים והאחרים, יוסי אהב לשמוע על בעיות חבריו ומיהר לעזור להם, גם להלוות כספים בלי עשיית חשבונות. "כל פגישה עם יוסי", מספרת הידידה האילתית, "היתה משאירה בנו הרגשה כל כך טובה, הרגשה שיש מישהו האוהב אותך באמת".

כשפרצה המלחמה, נשלח יוסי לחו"ל, אבל הוא עשה כל מאמץ להתגייס ליחידת שריון, ולבסוף הצליח.